

శాసనం మానవుణ్ణి సంస్కరింపగలదా?

అద్భుతమైన ఈ కథ చదవండి

ఎం. జి. విఠ్ఠలయ్య

పునరన్మ

“జాగండి, కాడిని సమ్మకండి” అంటున్నాని వెనకనున్న పెళ్లం.

రామారావు సందేహితుణ్ణాడు. మాట తీర మానే కొంతెం తడుపుకున్నవాడిలా గుణ్ణాచా కొతమనిషి. కాని, ఆ కేళిప్పుడు తన యింటి కందుకొచ్చాడు?

“అమ్మో! నేను దొంగతనానికి వచ్చే మీ రణువు చప్పుడయేవంటే పాపియేవాడినే. ఇప్పు డైనా నామాట సమ్మకం” అన్నాడా కొత్త మనిషి అతరుతగా.

“నిజమే. నువ్వుమట్టుకు కేకలెయ్యకు. సంగతేమిటో కనుక్కుందాం” అన్నాడు రామారావు పెళ్లంతో.

“మీ వెలికనం యెప్పుడూ ఒక్కలాగేవుంది” అని గొణుకుంటూ పూరుకుంటామి.

“నేను వివాదమంది కైదులో వున్నాను” అని ప్రారంభించాడా కొతమనిషి. “ఇన్నాళ్ళూ ప్రయత్నించి, యావళ్ళో పాఠశాలను యెలాగో కాపాడుకున్నాను” అని చెప్పింది.

రామారావు అక్కర్యానికి వీరలేదు. “నేను చెప్పలేదా?” అంటరిని భాగ్య.

“కుగూకయిదు నిమిషాలు నేను చెప్పేది వినింది. ఆపని మీ యిష్టంవచ్చినట్లు నిశ్చయించండి” అన్నాడు కైదీ వీసంగా.

“సరే చెప్పు” అన్నాడు రామారావు.

కైదీ తన సంగతి చెప్పడం మరీ ప్రారంభించాడు: “నేను ఒక కర్మగురంగా నువ్వూమాగా పనిచేసేవాడిని. నా పెళ్లం నేను ముఖంగా, ఉన్నవానితో తప్పిపడి ప్రతిమరూపుండేవాళ్లం. ఒకనాడు మా యింటిం ఇంటికి వచ్చేముగి, నా భార్య కర్మాగారంలోని పెట్టుకుతున్నతో ఇంట్లో వెనగులాడుతున్నాది.

చీకటిరాత్రి. వగం ధారగా పడుతున్నాది. పగలంతా ఆఫీసులో పనిచేసిన అలగుటచేత రామారావు నుందినిద్రలో వున్నాడు. గడి యారం ‘టంకు’ తుని కండుగంటలు కొట్టి చాని విధి నిద్ర గ్రించుకుంది.

రామారావు భార్యకు అకారణంగా అప్పుడు తెలకున కచ్చింది. వెరల్లో ఏదో చప్పుడవు తున్నట్లుపడి చింక. భయపడి భ్రమను తీపితే, “ఏమీలేదు. నీ కళ్ళుడూ పూరికే భయం” అని రామారావు తెండు అట్టి వెట్టలేదు.

కొంతసేటికి అడుగుల చప్పుడు స్పష్టంగా వికవడింది. రామారావు లేచి దీపం వెలిగించి కర్ర పట్టుకుని వెళ్లిగా వెంటిరిణువు తీశాడు. తడిసిన బట్టలతోను, పొటిగా కలిరిందిని కాగుతోను పుట్టి నుప్పెయ్యేళ్ళి బలమైన మనిషి కనబడాడు. రామారావు కాడిని చూడగానే దొంగ అని నిశ్చ యించుకున్నాడు. కాని ఆ కొతమనిషి తనని చూడగానే పాపియేదానికే ప్రయత్నించెయ్యలేదు.

“అయ్యో, కేకలొస్తు. నేను మీ యింటికి దొంగతనానికి రాలేదు. నా ప్రాణాలు మీ చేతులో వున్నాయి” అని ప్రారంభించాడా కొత మనిషి, రామారావుని చూడగానే.

అవ్యక్తం కాదనాక, కావం పట్టణం
 పోయాను. పక్కానున్న క్రైస్తవ శాఖాశాస్త్రం
 బలంకావడం దేవతాపూజను వదిలి మరలినాక
 ఒక్కరూలు వాడను. ఎంతదెప్ప కనిగిందో కాని
 కాదు తెలుసు కిందటాలయది ప్రాణం వదిలారు.

రేయితాత మున్నూలపర్వత అరిగింది. పాత్రను
 వాడు నన్ను పలుకుచేడం, కొర్రులో ఏచారణ,
 పదేళ్లు పాడు. క్రైస్తవ శాఖాశాస్త్రం మరలినాక
 బంధించి. ఆ పనులేవడం వదిలు గడవడమే

ప్రతిరోజూ ఆ నాడు సాధారణం అప్పుడు
 అప్పుడు వదిలినాక. ఆ నాడునాడు మేము
 లాడుతున్న నా క్రాంతి క్రాంతివారి అనుకూలం, ఆ
 ప్రాణం ముఖంనాడు మతభావం, మంచి మంత్రం
 నాకు అప్రతిష్టించారు. ఒక క్రైస్తవశాఖాశాస్త్రం
 నాకు క్రాంతి వచ్చి. నీడు వాడిన దేవతాలయం
 లేదు. పట్టణం కొర్రులో ఎంత దెప్ప కొడు
 నున్నానో తెలియలేదు.

కాని నానాటి నాలో ఏం మార్పు వుంది. ఇది
 నాకు నేను మోలంటి నునిగిస్తో ఉంటాను అంటే,
 ఆ నాటి వా కారణాలలో నే అంతరించాను.

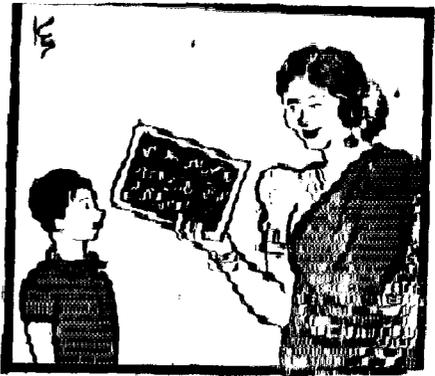
అయితే నాకు కావసాని కింతో అప్పుడువేదం,
 కావసంకొన్నాలో నేను చేసింది అగుం. నన్ను
 పరమగుణంగా చేసిన క్రాంతివారి వాడుకలను
 వేదికానీ ఉంటున్న బంధించువదియే, అంతరించు
 నా నుండి ప్రాంతీక మంచివేదాలతో కావసా
 నాని అవకాశం లేకపోయింది.

కావసం నాకు అనాధాయం చేసింది నా నమ్మకం,
 కేం. కావసం నా నోటికి గాకపోలే, తరువాత
 మూడూ నేను మూడూ ప్రకాశం సమాధిగానే
 ప్రవ రించుకునేవాడిని. అలాంటి నా నోటిలో
 పదేళ్లు భిక్షు వేదాశాస్త్రంలనిన కావసం కట్టుకొంటుంటే
 నేను అంగదలయకొనేను.

కావసాల్సేయిన తరువాత, నా క్రాంతి వేదం
 కట్టుకుని, అకాశం వేదిక మరలించింది కట్టుకు
 వేరింది, క్రైస్తవ కట్టుకుంది.

ఏదానిబట్టి ప్రయత్నించగా, ప్రయత్నించగా
 ఈ కేరీ పూరిపోయిపోయిపోయి. దూర దేవతలయి
 కీవితనేనం గడుపుదామని ఉండేటం. ఇక్కడ
 వాకా పరుగెత్తి, వెనుకనుంచి ఏవర నా కైలు
 అధికారం వసారేమోనని, గోడ గెంతి ఇక్కడ
 కొచ్చేను. నన్ను పట్టుకుని అధికారలకు ఒప్పు

*** తుకా గ్రంథి ***

నది : ఒకే కథావేది, కానుకలతో ప్రాణం
 మంటి క్రాంతి వారి ప్రాణం దేవతలయి వేదిక
 నగనాని అవగాహన తురిదిపోయిపో

కావసం : నుండికావం ప్రాంతీక క్రాంతి వేదం
 ఇలాంటివారు కావాలి అయిన ప్రాంతీక క్రాంతివారి
 నమ్మకంకొద్దీ క్రైస్తవ క్రాంతి ప్రాంతీక క్రాంతి

వెప్పినా నాకు లేకే కుంతి వాడుకీ కావసంకొన్న
 లేని అవకాశం మూలకొన్నా నాకు. మూలకొన్నా ప్రతి
 మూలకొన్నా క్రాంతి.

కావసానా ప్రకాశం కింతో ప్రాంతీక క్రాంతి
 కేరీయ. మేములో అనేక అలాంటివారు కలిగియు.
 కావం వేదంకొంతా నిజమూ, అవకాశం నిజమూ
 యింకొకటి ప్రాంతీకం, నీడునా అయితే,
 వాడికి కావసంకొన్నా లేని అవకాశం కావసంకొన్నా
 కాని, వాడిని వదిలివేసి, కావం కుంతి మూల
 కొన్నా నాకుంటే కావసానా ప్రకాశం అలా
 కింతాడు.

ఒక మనిషిని, ఎంత బలం కింతో కావసం
 యంటే కాని మూలకొన్నా కేరీయ.

అయితే నా నాగమిటికి మంతులో ఒక
 క్రాంతి మంతుయొక్క కావసం కేరీయంకే
 ప్రయత్నించా కావం మూలకొన్నా వేదాశాస్త్రంకొ
 వాడకునున్నది నీడం మూలకొన్నా ప్రకాశం
 గడుపుకుండుకు అవకాశం. ఈ అవకాశం ఇక్కడం
 మూలకొన్నా ధర్మంకాదా

